

Det Radikale Venstre er modstandere af brug af anonyme vidner. Det har vi været lige siden 1983, og det er vi fortsat, og vi kan derfor ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Det, der kalder mig herop, er, at fru Elisabeth Arnold siger, at politiet ønsker dette instrument. Det er jo også korrekt, at det eneste hørings svar, vi har fået, er fra Rigspoliti chefen. Det er meget kortfattet, og det er ikke den store brandtale for forslaget. Men det er korrekt, at Rigspoliti chefen kan støtte forslaget.

Så har vi jo ikke andre hørings svar, men hvis man kigger i Politiforbundets »Handlingsplan for fremtidens politik 2001-2005«, står der, at det dog skal præciseres, at Politiforbundet ikke går ind for anonyme vidner, men for anvendelsen af beskyttede vidner efter ovennævnte regler. Det er, uden for citat, dem, som vi er flere, der har nævnt, også fru Elisabeth Arnold.

Og jeg fortsætter: Ovennævnte regler bør anvendes i højere grad, ligesom brugen af indenretslige afhøringer af vidner i sager, hvor vidner kan tænkes at blive truet, burde være mere udbredt.

Så det er altså ikke et samlet politikorps, der har ønsket, og det vil hørings svarene forhåbentlig også vise. Men jeg vil blot bede fru Elisabeth Arnold om at bekræfte dette.

Kl. 21.00

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Fru Elisabeth Arnolds ordførertale giver mig anledning til at stille det samme spørgsmål, som jeg stillede fru Sandy Brinck, der ikke ville svare, eller ikke kunne, eller ikke fik tid. Det er dette her med, at der jo er tale om, så vidt jeg kan se, en afvejning af to ulemper over for hinanden.

Jeg vil stille et spørgsmål til fru Elisabeth Arnold. Må vi ikke få at vide, hvilken af ulemperne der vejer tungest: At man kan true vidner til tavshed, eller at vidneudsagn er anonyme?

Det første, at man kan true vidner til tavshed, er jo, så vidt jeg kan se, simpelt hen dødsstødet for hele retssikkerheden. Begge dele er retssikkerhedsmæssige problemer. Og jeg vil godt sige, at både fru Elisabeth Arnold og fru Sandy Brinck har nævnt en række eksisterende eksempler på vidnebeskyttelse. Men er det ikke sandt, når jeg siger, at alle disse eksempler er nogle, der ikke forhindrer voldsmanden i at opspore vid-

nets identitet så let som ingenting og så true ham? Og er det acceptabelt?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Først til fru Sandy Brinck: Jeg tog måske nok munden for fuld, da jeg sagde, at politiet ønsker brug af anonyme vidner. Det er der nogle politifolk der gør. Der er andre, der siger, at det ikke er nødvendigt, for der findes i forvejen ganske omfattende muligheder for at beskytte folk mod at blive konfronteret med den, de skal vidne imod. Jeg vil godt sige, at der også har været kritik af, at politiet ikke har været flinke nok til at anvende disse beskyttelsesmidler over for vidner, og der har heller ikke været tilstrækkelig god oplysning over for potentielle vidner om, at der fandtes disse muligheder for at beskytte dem. Så det vil jeg godt have som ekstra præcisering.

Til hr. Jesper Langballe vil jeg sige: Det fremgår jo af konklusionen på mit indlæg, at der er disse afvejn timer, som jeg er helt enig i skal foretages. Vi skal beskytte vidner, så de trygt tør vidne, og vi skal også beskytte retssikkerheden for den person, der er tiltalt, så vedkommende ikke bliver uretmæssigt dømt. Denne afvejning er fundamental.

Jeg kan selvfølgelig så meget desto roligere sige nej til anonyme vidner, fordi jeg ved, at der i forvejen findes udstrakte vidnebeskyttelsesmuligheder allerede i de eksisterende regler. Jeg har en mistanke om, at de ikke altid bliver brugt godt nok. Men jeg ved, at de findes, for jeg har selv været med til at vedtage dem, og derfor kan jeg sige: Konklusionen er, at jeg ikke ønsker brug af anonyme vidner. Jeg tror, at det er et skråplan. Jeg erkender, at det er en vanskelig afvejning, men jeg har foretaget den.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg vil gerne spørge fru Elisabeth Arnold: Hvad er efter fru Elisabeth Arnolds opfattelse vidnebeskyttelse? Jeg kan huske, at da en tidligere regering og den tidligere justitsminister talte om vidnebeskyttelse, var det nogle gange dette, at man skulle opgive sit døbenavn og have ny identitet, at man skulle opgive sin hjemstavn og have ny bopæl, at man altså, fordi man var offer for en forbrydelse, oven i købet også skulle flygte. Er det det, fru Elisabeth Arnold forstår ved vidnebeskyttelse?

Kl. 21.05